

SISÄLLYSLUETTELO

Veteraanin tervehdys	5
Lukijalle	6-7
Pirkanmaa	8-81
Varinain-Suomi	82-121
Helsinki	122-157
Suur-Savo	158-169
Pohjois-Savo	170-177
Kymenlaakso	178-203
Uusimaa	204-223
Satakunta	224-237
Lappi	238-246
Kainuu	247-252
Pohjois-Karjala	253-258
Etelä-Karjala	259-271
Keski-Suomi	272-279
Etelä-Häme	280-290
Päijät-Häme	291-295
Etelä-Pohjanmaa	296-311
Keski-Pohjanmaa	312-325
Pohjois-Pohjanmaa	326-339
Perintöjä ja perinteitä	340-341

VETERAANIN TERVEHDYS

Puheenjohtajakauteni Suomen Sotaveteraaniliitossa päättyi kesäkuun alussa 1998. Silti koko kesän mittaan pääasiassa sairastuessa tai toipilaana ollessani, päässä pyöri ajatuksia sotaveteraanityön lähtökohdista ja päämääristä. Näkökohdat, joita päädyin pitämään keskeisimpinä, kokosin syyskuun aikana 1998 seuraaviin virkkeisiin:

Emme unohda sotiemme ylipäällikön vetoomusta sotilaille vuoden 1944 päättyessä: ”Teidän asianne on kaikkialla maassamme ylläpitää sitä keskinäisen luottamuksen ja toveruuden henkeä, minkä sodan yhteiset koettelemukset ovat luoneet, sekä ympäristöönne kasvattaa uskoa ja luottamusta tulevaisuuteen.”

Aseveljeys ja sotasisarus kestävät elämän loppuun asti. Niistä versoo yhteenkuuluvuutta, yhteisvastuun henkeä ja keskinäisen auttamisen taholta sekä niistä puolestaan sotaveteraanityössä tekoja ja toimia maassamme ja myös sen rajojen ulkopuolella.

Veteraanien ja kansakunnan terve itsetunto rakentuu paljolti sotiemme merkityksen tuntemiselle ja tunnustamiselle.

Sodassa menehtyneiden muiston vaaliminen on jatkuva kansallinen kunniatehtävä.

Itsenäisyyttä puolustettiin sekä tuli- että kotirintamalla. Kunkin työtä tarvittiin. Isänmaan hyväksi tehtyä työtä on syytä arvostaa.

Sodasta aiheutuvien vaikeuksien voittamiseen tarvitaan vastedeskin yhteiskunnan tukitoimia, veljes- ja sisarapua sekä julkis- ja kansalaisyhteis-

**Kunniapuheenjohtaja Simo Kärävä
Suomen Sotaveteraaniliitto**

söjen rakentavaa yhteistyötä.

Itsenäisyyden ja rauhan ylläpitäminen vaatii puolustustahtoa ja -kykyä.

Sotiemme veteraanit toivovat, että yhteiset elämän arvot, jotka sodissamme meille kirkastuivat, siirtyisivät henkisenä perintönä uusille sukupolville. On rakennettava siltaa sukupolvien välille sekä vaalittava arvokkaita perinteitä polvesta polveen.

Menneiden sulkupolvien työ ansaitsee näkyvän arvonn ja kiitollisuuden myös sen jälkeen, kun työn tekijät eivät enää ole niitä vastaan ottamassa.

Yhdessä kestimme – yhdessä keitämme.